

Seděla s ním v prázdném koutu veliké restaurace, kde nebyli rušeni všetečnými pohledy. Oba bezvadní, se vši touhou líbit se, vyšperkovaní, poněkud obřadní v gestech, slovech i úsměvech na uzdě držených byli skloněni nad bílý ubrus jako v bohoslužbě. Byl to také bůh, který jim kázal, aby delikátním kultem naplnili tento den, jež chápali jako nejvýznamnější ze všech, jež předcházely. Byla to láska.

Ona, osmnáctiletá, byla by se bezpochyby za jiných okolností zcela jinak připravovala na tento večer a noc, jež bude následovati. Byla by se zpila snad divokým tancem, jenž zatemňuje mozek, omamuje srdce a rozpaluje všechny údy, aby napolo beze smyslů klesla pak do nastaveného náručí a dala se odnésti k popravě, jež jest zároveň sladkým šílenstvím. Byla by se smála a tančila po celý den, nohou nezastavujíc, rukama prudce a zbytečně mávajíc a hlavou pohazujíc, až zlatá mlha jejích vlasů vlála by na všechny strany. Nesmyslně tvrdohlavé a mámivé panenství bylo by pozdvihlo své quasiinstinktivní protesty, jež koketní hru stupňují až k plačtivé scéně, a ona byla by je umlčovala hlukem, smíchem, tancem, byla by se zpila, aby je snáze zradila.

Nic z toho se nestalo, ač včera mu slíbila, že bude dnes jeho. S ním, jemuž bylo již dvaatřicet let a jež přesto tolik milovala, uplynul tento den mile a tiše. Žádná výčitka, žádná obava nevzrušila její dušičky trochu zvědavé, toužící a svátečně naladěné. Byl vážný a vroucí jako vlažný letní večer, milovala ho důvěřivě a skoro uctivě, hrda na jeho krásu i pověst ve vědeckém světě. Když po měsíci jejich společných hovorů, procházek a něžností došlo k velikým šířavým polibkům, v nichž se vybíjela jejich uzrálá láska, a on konečně se jí tázal, chce-li býti celá jeho, tu cítila, že se to samo sebou rozumí, divila se, že se to již dávno nestalo, a zdálo se jí, že mohl chtít to již prvního dne a že by

byla stejně prostě svolila. Tak mu byla oddána, tak mu věřila, snědému hubenému muži, který jí někdy připadal čistý jako dítě a moudrý nadevše.

5 Ted' seděl tu před ní nad bílým ubrusem, nakloněn stejně jako ona poněkud vpřed. Jeho černá a její zlatá hlava vysílaly vzájemně se prolínající světlo, prosycené něhou jejich pohledů. Byla to tichá bohoslužba.

Hleděl na její mladou krásu se zbožným zanícením. Nebylo nic drsně smyslného v jeho lásce.

10 Byl starší svými zkušenostmi než léty. Jeho srdce žíznivě plnilo se touto láskou jako prškou květina žářem srpnovým uvadlá. Znal mnoho žen a všelijaké milování. Studoval kdysi ars amandi se stejnou vášní objevitelskou jako svou zamilovanou chemii. Ale rostl-li jeho zájem o vědu tím
15 více, čím hlouběji odhalovala mu své perspektivy, jeho vášeň pro ženy náhle ochabla. Zmocnila se ho utkvělá představa, že jsa příliš zúčastněn při studiu milování, nechal si pod rukama uniknouti lásku, aniž ji poznal.

V takovém stavu, odvráceného od rozkoše erotické cele
20 k badatelské činnosti, našla ho tato osmnáctiletá dívka, která náhle se k němu přitulila, aniž věděl dobře, jak se to stalo. Jednoho dne měl prostě novou milenkou. Ale nebyl by za nic na světě připustil tohoto pojmu: nová milenkka. Cítil ji ve svém životě jako první, přísahal, že jest poslední.
25 První, poslední, jediná; do jeho srdce vkročila láska jarním krokem a s vůní rozkvetlého sadu.

Žil ji po celý měsíc s podivuhodnou nesmělostí a cudností. Znal ovšem příliš dobře ženy, aby byl nepostřehl, že stačí mu natáhnouti ruku, aby obdržel vše, co mu může
30 dáti toto rozkošné dítě. Odvážil se však políbiti její nedorozpuklé a ojnělé rty teprve tehdy, když cítil, že jeho tělo příliš křečovitě se vzpíná v její blízkosti. Věděl, k čemu nutně jest jim dospěti; bál se však, aby ani jediný drsný tón neporušil delikátní modlitby, jíž byl jeho vroucí styk s touto
35 dívkou. —

Dnes tedy, za okamžik bude jeho. Mimoděk hleděl na ni, jako by ji prosil, aby mu předem odpustila vše, co se musí státi.

Odešli z restaurace — — —

Když v pavučinové košilce vklouzla do hotelového lože a bílou pokrývkou přikryla se až k čelu, poklekl u ní, položil zářící její hlavu na své rameno a malými, laskavými polibky líbal jí čelo, oči, ústa, klada jemně motýlový pocel do každého koutku jejího sametově teplého obličeje. A jeho pohledy opět ji prosily za odpuštění, neboť druhá chvějící se jeho ruka stahovala pod pokrývkou nesměle šat z jejího těla, aniž se odvážila vědomě dotknouti se jeho půvabů. 5

Zdalo se jí, že ve vlažném pokoji kvetou třešňové stromy obletované bělásky a zvonící pěnicemi; zavřela oči a zcela jemným zachvěním odpovídala každému motýlu, jenž se snesl na její obličej. 10

Tu, stále kleče, jediným gestem odhodil pokrývku z jejího těla a položil svou černou hlavu na její nahou hrud'. 15

Horko té hlavy a lehounké laskání jeho vlasů projelo jí celým tělem. Tajemný van proudil třešňovými stromy a strásal na ni tisíce bílých okvětních lístků.

A on si myslil: Totoť jest láska. Byla by mne málem minula nepoznána. Zesentimentálněl pocitem nevýslovného štěstí. A zatímco ona vědouc, že nesmí rušiti jeho modlitbu, ležela tiše, s očima stále zavřenými zcela blažená, odvážil se pozdvihnouti hlavu, celovati pohledem její pevné a útlé tělo a položití naň hned tu, hned tam vlažný polibek. 20 25

Měla pro něj čirý duchový půvab. V tu chvíli želel, že nestačí k dokonalému úkoji jejich tato neposkvrněná rozkoš.

II

Seděli opět v téže restauraci.

Zdál se mnohem starší, než skutečně byl. Jeho bídné mládí, jehož mu nenahradilo později zděděné bohatství, zanechalo stopy na jeho plících. Léta jeho hýření nepřidala mu zdraví a přitom sám neznal ohledů k sobě. Nedovedl žíti bohatě a privilegovaně. Síly, čas, bohatství dával vědě a — ženě. Dlouhé noci trávil nad knihami a vědeckými 30 35

pokusy, a čím více cítil, že slábnou jeho síly tělesné a nezadržitelně postupuje choroba, tím horečněji a namahavěji pracoval, vrhaje se téměř divoce na nejobtížnější problémy. A tím divočeji miloval svou ženu. —

5 Stále mírný a bezvadný před světem skláněl se nad bílý ubrus, srkaje chvílemi minerální vodu. Ale kdykoli pohlédl na svou ženu — a to se dělo, ach, tak často —, rozsvítily se jeho oči vášnivě. Již jí nehladil laskavými pohledy: ošlehával ji krutými plameny.

10 Seděla naproti němu plná a nádherná, stále ještě štíhlá se zlatou hlavou, prostě, ale rafinovaně oblečená a zdobená. Její safírové oči hleděly stále ještě něžně a oddaně, ale kontrastovaly podivuhodně s celou její bytostí, obestřenou prudkým smyslným kouzlem. Nedefinovatelné, ale ne-
15 smazatelné stopy hlásaly, že toto nevinné a sladké tělo jest ovíváno žhavým dechem tropické vášně, že sestupuje jako ochotná a nebázlivá oběť až ke dnu vášnivého oceánu.

Dnes bylo tomu deset let, co mu poprvé náležela celá, a devět a půl roku, co byla jeho legální manželkou. Miloval
20 ji bezmezně. A výročí každé důležitější události jejich společného života slavil s ní vycházkou, večeří v restaurantu a divokou noční rozkoší, k níž vymýšlel si vždy novou intimní hříčku, které dosud nepoznala.

Jeho tichá, něžná láska proměnila se pomalu v sálající
25 nezmarňou vášeň; čím plněji rozkvétaly bezvadné její půvaby, tím mocnějším milostným žářem ji obléval. Nebyl žárlivý ani rozmarný a ona byla šťastna vedle něho; připadal jí stále čistý jako dítě a moudrý nadevše. Dala se jím vděčně vésti ke všem rafinovaným obměnám smyslné roz-
30 koše, jež nikdy snad nebyly prožívány vášnivěji a poctivěji. A v této ženě, zůstávající věčně a animálně nevinnou, vypučela úžasná smyslnost, probouzející se však jen tehdy, když obratná ruka jejího podivného milence a muže se jí dotkla.

35 Žila jen rozkoši. Mohouc míti téměř vše, po čem by byla zatoužila, majíc všechn blahobyť a všechno pohodlí, chtěla jen jediné: líbiti se svému muži a žíti pro ty noci, ve kterých ji volá do svého objetí.

Zachtělo-li se jí čísti, čtla průzračné pohádky, zachtělo-li se jí pracovat, vyšívala smyslné květy na hedvábí svých šatů. Nedotkla se ničeho, co by bylo jakkoliv ublížilo její kráse; nečtla románů, neboť popisovaly věci, jichž nechápala, a líčily rozkoše, jež nebyly ani stín toho, co jí rozpa-
lovalo tváře. 5

Neměli dětí, protože jich míti nechtěli, neboť věděli, že jimi navždy by byl zničen rozkošnický sen jejich života.

Byla blaženější každým dnem, neboť její krása vycházela z každé noci lásky zralejší a jemnější, a vášeň jejího muže rostla jako jeho vědecká sláva. 10

Ve vlažné a vonné jejich ložnici již se jí nezdálo o třešňových květech, jež jí zasypávají lože; usínajíc sladce umdle-
na připadala si jako nejzvláštnější orchidej, která se houpá na plamenném moři. Její muž nosil jí kytice těchto
znepokojujících rostlin. 15

Ale jako neměla smyslu pro vědeckou činnost svého man-
žela, jsouc hrda jen na jeho dobrou pověst, neviděla ani
pozvolného jeho chřadnutí, jež před ní všemožně tajil. Nic
nerušilo jejího štěstí... 20

Seděli v restauraci naproti sobě, dva bohatí a uhlazení
lidé, jež každý znal, ale k nimž málokdo přiblížil se zcela
nakrátko, neboť nepěstovali styků.

Obracela nedbale listy v obrázkovém časopisu a jemné
mražení probíhalo jí vlnícím se tělem. Věděla, že v této
chvilí její muž, velmi korektně se tvářící, vymýšlí novou
rozkoš. 25

III

Umíral napohled klidně, zápase o dech.

Prál si ležeti dnes ve své pracovně; zdálo se, že tu pokojně
umírá veliký člověk, jehož život byl šťastný přesto, že nyní
hyne podřat neúprosnou chorobou. 30

Mohl býti spokojen s tím, co vykonal: jeho dílo pojišťo-
valo nesmrtelnost jeho jménu. Mohl býti také spokojen
s tím, co zažil: hodiny radostné a nadšené práce střídaly se
v jeho životě s hodinami neobyčejných rozkoší. Jeho žena 35

mladá, krásná, oddaná byla mu ochotným a blaženým zdrojem celé rozkošnické škály omamných senzací, žila jen pro tuto velikou službu lásky, rozkvétajíc v ní v podivuhodný květ, jehož nádhera oslepovala nezasvěcené, ale byla
5 nevystihle čarovná pro něho, který jediný měl vášnivý klíč k tomuto pokladu. Jeho mládí bylo ovšem smutné; ale tím skvělejším darem musil se mu zdáti život jeho mužného věku.

Umírající nepropouštěl však tohoto světla z dálky do
10 svého nitra. Nemyslíl na minulost, nemyslíl na smrt. S nimi byl hotov.

Ale pod klidným vzezřením lomcovala jeho nitrem pítvorná bouře. Jeho vydrážděná citovost zmítala se jako opilá bytost, mukami neprorážejícího zvracení svíraná.
15 Úžasný, šílený *hnus* ovládal všechny jeho zbývající smysly a vysílený mozek marně s ním zápasil.

Ležel na znaku v bílých poduškách, sivý, silně prošedivělý, s očima horečně roznícenýma a s poloobnaženou, hluboce vpadlou hrudí, jež byla jemně zarostlá černým mechem.
20 Nesměl zavřítí očí. Neboť jakmile zmizely zelené květy protějšší stěny ve tmě, žíhané rudými blesky, objevila se před ním jeho žena nahá, rozvlněná, horké, páchnoucí tělo, vzrůstající v ohromnou spoustu měkkého, nasládlého masa, potřísněného ohavnými skvrnami, a narůžovělá ta
25 hmota rostla do obludných rozměrů a dusila ho svým žářem a zápachem. Zachvátil ho vždy bezmezný příval nového hnusu, zápasil o dech a těžce otvíral nepoddajná víčka. Přízrak mizel, ale hnusný zápach vlhkého masa zůstal; cítil ho ze všeho, čeho se dotkl. Cítil ho i z ní živé, krásné,
30 štíhlé jako vždy, kdykoli přistoupila k jeho loži.

Hnusila se mu celá. Marně mu ochabující rozum připomínal mlhavě vše, čím mu byla. I vzpomínky matné a nejisté svíraly mu útroby. Dotkla-li se ho však sama, podávajíc mu něco vlhkou sametovou rukou, otrásl se, a stála-li před
35 ním, nemohl zraků od ní odtrhnouti a byl by přitom křičel odporem.

Tolik síly měl ještě, že jí neodehnal, že jí nezakázal vkročiti.

Dal se přenést do své pracovny, protože v ložnici prosycené její vůní a jejími voňavkami cítil nesnesitelný zápach a všechno mu připomínalo ohavné nějaké akty.

Ležel tiše s očima roznícenýma a pokoušejícíma se zavřít víčka; v nitru sváděl zoufalý boj s vítězícím hnusem. 5

Horký, vlhký život, kypící a vypařující se, proudil nad ním a bylo mu jasno, že požene se dál přes jeho mrtvolu. Žena, z níž učinil nejdůmyslnější nástroj rozkoše, mladá, neukožená, navýsost roznícená a rozněcující, nezanikne s ním, jejich tajemství přenesou do jiné ložnice, snad ložnic... 10 Kypící život žene se vpřed... Jak je to ohavné! Och, jak to páchne!

Byl hrozně vysílen.

Ona stála ve vedlejším pokoji před zrcadlem. Byla odložila ranní župan, chystajíc vzít si denní oblek. Upravovala si účes vláčnými gesty rozkošnice. Hluboce vystřižená košile neskrývala téměř nic z jejího plného poprsí. 15

Ošetřovala se stále se stejnou pečlivostí, myslíc přitom jen na něho a na jejich příští milostná utkání. Nechápala, že umírá. 20

Neznala dosahu toho, co se děje, ani toho, co se stane. Domnívala se, že všechny ty léky a ještě více ona sama, rozkošná, vrátí mu jednoho dne síly a že náhle strhne ji k sobě na lože, na kterém nyní tak trpí. K tomu byla stále připravena... 25

Volal. Chtěl pít.

Běžela k němu tak polonahá. Měl zavřené oči a těžce dýchal. Pil rovněž se zavřenýma očima. Když vrátila sklenici na místo, sklonila se nad ním, usmívajíc se něžně; hroty jejích ňader dotýkaly se temného mechu na jeho hrudi. 30

Chroptěl slabě.

Volala ho jménem.

Konečně otevřel oči, vytřeštil je na růžové vlny jejího krku a poprsí. Jeho chropot stával se silnějším, zdálo se, že se chce vzepnouti, ale náhle pozdvihla se jeho pravá ruka a zaťatá, hubená, studená pěst udeřila poslední silou do jejího krásně zahroceného prsu. 35

Uskočila a vzkřikla bolestí. Hleděla na něj se slzami v safírových očích, nic nechápajíc. Sponky ve vlasech, nedobře ještě upevněné, povolily a zlatá zář rozlila se jí po krku, zádech, ramenech i nadrech.

5 Neviděl toho již. Byl s ním konec. Zalknul se hnusem — —

Za pět dní byl by se dočkal patnáctého výročí jejich něžné předsvatební noci.